अनागतं यः कुरुते स शोभते स शोच्यते यो न करोत्यनागतं ।
वने ऽत्र संस्थस्य समागता जरा विलस्य वाणी न कदापि मे श्रुता॥

ते प्रोचुः। कथमेतत्। रक्ताक्षः कथयति। अस्ति कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे खरनखरो नाम सिंहः प्रतिवसति स्म। स कदाचिदितश्चेतश्च ॥१४॥ परिभ्रमन् क्षुत्क्षामकण्ठो न किञ्चिदपि सत्त्वमाससाद। ततश्चास्तमन समये महतीं गिरिगुहामासाद्य प्रविष्टश्चिन्तयामास। नूनमेतस्यां गुहायां रात्रौ केनापि सत्त्वेनागन्तव्यं। तन्निभृतो भूत्वा तिष्ठामि। एतस्मिन्नन्तरे तत्स्वामी दधिपुच्छो नाम शृगालः समायातः। स च यावत् पश्यति। तावत् सिंहपदपद्धतिर्गुहायां प्रविष्टा न च निःक्रामणं गता। ततश्चा चिन्तयत्। अहो विनष्टो ऽस्मि। नूनमस्यामन्तर्गतेन सिंहेन भाव्यं। १० तत् किं करोमि। कथं ज्ञास्यामि। एवं विचिन्त्य द्वारस्थः फूत्कर्तुमारब्धः। अहो विल अहो विल। इत्युक्त्वा तूष्णीम्भूय भूयो ऽपि तथैव प्रत्यभाषत। भो किं न स्मरसि यन्मया त्वया सह समयः कृतो ऽस्ति। यन्मया वाह्यात् समागतेन त्वं वक्तव्यः। त्वया चाहमाकारणीय इति। तद्यदि मां नाह्वयसि ततो ऽहं द्वितीयं तदेव विलं १५ यास्यामि। यत् पश्चान्मामाह्वास्यति। अथ तच्छ्रुत्वा सिंहश्चिन्तितवान्। नूनमेषा गुहास्थ समागतस्य सदा समाह्वानं करोति। परमद्य मद्भयान्न किञ्चिद्ब्रूते। अथवा साधिदमुच्यते।

भयसन्त्रस्तमनसां हस्तपादादिकाः क्रियाः।
प्रवर्तन्ते न वाणी च वेपथुश्चाधिको भवेत् ॥ २२७ ॥ २०

तदहमस्याह्वानं करोमि येन तदनुसारेण प्रविष्टो ऽयं मे भोज्यतां याति। एवं सम्प्रधार्य सिंहस्तस्याह्वानमकरोत्। अथ सिंहशब्देन सा गुहा प्रतिरवसम्पूर्णान्यानपि दूरस्थानरण्यजीवान् त्रासयामास। शृगालो ऽपि पलायमान इमं श्लोकमपठत्।

अनागतं यः कुरुते स शोभते स शोच्यते यो न करोत्यनागतं। २५